

drede, det bedre Situationen, at disse nogle Tusinde kom med og fik Adgang til Understøttelse.

Men fremdeles er der Fag uden Understøttelse, om hvilke man ikke forstaar, hvorfor de skal være det. Det er Fag som Skrædderfaget med 15 pCt. arbejdsløse, Elektrikerne med 20 pCt. arbejdsløse, Gartnerarbejderne med 36 pCt. arbejdsløse, Bygningsnedkerne med 26 pCt. — hvis vi tager hele Snedkerfaget, hvoraf Bygnings-snedkerne er en Bestanddel, er Procenten meget højere end disse 26 pCt. —, Murerarbejdsmændene med 38 pCt o. s. v. I hvert Fald for flere af disse Fag forstaar man ikke rigtig Begrundelsen af, at de skal holdes udenfor. Desuagtet anser jeg det altsaa af praktiske Grunde for rimeligt at paaskønne, at vi den 25. Januar fik den Dispensation, der omfattede et betydeligt Antal af dem, der var udenfor.

Men man kan ikke undgaa at lægge Mærke til det mærkværdige i denne Fremgangsmaade, at den 20. December undrager man disse Kasser med mange Tusinde Medlemmer og med mange Tusinde arbejdsløse, Understøttelse, og godt 4 Uger efter, den 25. Januar, genoptager man en Række af dem, som man den 20. December udelukkede. De blev udelukket fra Understøttelse fra den 1. Januar; de har altsaa i 24—25 Dage ingenting maattet faa, og derefter bliver de taget til Naade igen! Mon det nu var nogen Nødvendighed at anvende den Fremgangsmaade overfor Folk, som dog paa Grund af deres hele Stilling har nok af Kvaler i Forvejen? Det er tydeligt, at det Skridt, som blev taget den 20. December, og som — det ved jeg meget vel — blev taget efter Tilskyndelse af Venstres Repræsentanter i det raadgivende Rigsdagsudvalg, i hvert Fald ikke var helt vel overvejet, naar man maa gøre en Forandring den 25. Januar.

Dernæst maa jeg maaske i denne Forbindelse sige, at det af Kasserne opfattes som noget mærkeligt, at af de 20 Kasser, der har indsendt Andragende om Dispensation, kun 8 Kasser har faaet Svar gennem det udsendte Cirkulære. De øvrige har intet Svar faaet. De telefonerer daglig og spørger os, som har med disse Ting at gøre, om der ikke kommer et Svar til dem. Jeg synes, det er en mærkelig bureaukratisk Fremgangsmaade, at man, naar man har faaet et Andragende, ikke svarer dem, der ikke faar dette Andragende opfyldt. Man maa dog give disse Arbejdsløshedskasser et Svar og en Motivering for, at man ikke vil give dem den Dispensation, hvorom de ansøger.

Der bliver afkrævet Bestyrelsen for disse Kasser en Besvarelse af de arbejdsløse, som siger: nu har Papirarbejderne og forskellige andre dog faaet Understøttelse; hvorfor i al Verden skal vi, fordi vi er Gartnere eller Elektrikere, ingenting have? Der maa dog være en Begrundelse for, at vi ingenting skal have! Det kunde vel ikke være uoverkommeligt at give Svar paa saadanne Andragender.

Endelig vil jeg i denne Forbindelse nævne Understøttelsernes Størrelse, idet jeg derved vil understrege, hvad jeg alt har begyndt med at sige i dette Afsnit, at vi ikke fortsat kan tænke os denne Tilværelse bestaaende med Understøttelser af en Karakter, som de nu er. Ved Cirkulæret af Marts 1922 fra Indenrigsministeren blev den saakaldte fortsatte Hjælp ganske vilkaarligt nedsat til $\frac{2}{3}$ af den vedtægtsmæssige Understøttelse, og samtidig forbød man Udbetaling af Understøttelsen for Ugens syvende Dag; det var altsaa en Reduktion, der var adskilligt større end den Trediedel, som Cirkulæret ellers nævnte. Dette var, som alle ved, et Led i Ministeriets Tagen-Parti i Lockouten. Lad nu være, at man mente, at det var paakrævet, saa burde man dog have ophørt dermed, da Lockouten var endt; men dette Cirkulæres Nedsættelse staar fremdeles ved Magt. Der byggedes den Gang paa en Beregning over Krisefondens forventede Udgifter, hvorefter man ventede et meget stort Underskud for Krisefonden. Denne Beregning holdt imidlertid aldeles ikke Stik; det hele er — heldigvis — blevet meget mindre end den Beregning, der laa til Grund for den for de arbejdsløse store Nedsættelse.

Jeg ved, at man har rejst denne Sag i det saakaldte C.-Nævn fra Arbejdsløshedskasserrepræsentanters Side. Det skete allerede i Juni Maaned. Henvendelsen blev udskudt til Efteraaret. I Septembris Maaned blev der indkaldt Ændringsforslag; der kom ogsaa Forslag frem, ogsaa fra Regeringens Repræsentanter i Nævnet, og der opnaaedes sluttelig Enighed om en Slags Indstilling til den højtærede Minister; men den Dag i Dag er der ingen Forhøjelse sket af de alt for smaa Understøttelser, der udbetales. Det var et meget beskedent Forslag, der samledes Enighed om, et Forslag, som alene omfattede en Forhøjelse af Sætserne for Januar Kvar-tal 1923; videre vilde man ikke strække sig; til 1. April skulde Nedgangen igen indtræde. Forslaget vilde betyde en Merudgift paa saadant noget som 400 000 Kr. Det var, som jeg sagde før, et Forslag, som ogsaa fandt